

Arrest

nr. 131 909 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 20 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 20 januari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 29 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 8 oktober 2013, nr. 111 499).

1.3. Op 4 juni 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 23 oktober 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 18 februari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.10.2013 werd ingediend door :

S.(...) I.(...), M.(...)

nationaliteit: Bangladesh

geboren te T.(...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 28.09.2010, die afgesloten werd op 08.10.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 07.06.2013 met toekenning van uitstel tot 25.10.2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk drie jaar en tien dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven waarmee hij een nauwe band onderhoudt die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen. Betrokkene heeft in het kader van zijn asielaanvraag verklaard dat zijn echtgenote, zoon, ouders, broer en zus in Bangladesh verblijven. (informatie toegevoegd aan het administratief dossier: verklaring van de asielzoeker, 13.10.2010) Bij een terugkeer naar het land van herkomst zou het gezinsleven van betrokkene dus net hersteld kunnen worden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene - namelijk dat hij sinds 28.09.2010 in België verblijft; dat hij verklaart perfect geïntegreerd te zijn; dat hij een huurcontract voorlegt en dat hij talrijke contacten zou aangeknoopt hebben - verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor ter staving van zijn integratie, zodat het louter bij een bewering blijft.”

1.6. Eveneens op 20 januari 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 18 februari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer:

Naam,voornaam :

geboortedatum :

geboorteplaats :

nationaliteit :

S.(...) I.(...), M.(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 07.06.2013, met toekenning van uitstel tot 25.10.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is beschikbaar via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "informatie", "LIJST UDSTATEN EER/EU/SCHENGEN".

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:*

- *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep omdat twee onderscheiden beslissingen niet in hetzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten. Bijgevolg is enkel het beroep tegen de eerst vermelde beslissing ontvankelijk, met name tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

2.2. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat er sprake is van verknochtheid omdat beide beslissingen op dezelfde dag zijn genomen, dat de bijlage 13sexies een vervolgbeslissing is op de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dat het beter is voor de rechtsbedeling om beide beslissingen aan te vechten in een verzoekschrift, alsook dat dezelfde middelen worden aangehaald ten aanzien van beide beslissingen.

2.3. In overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande stipt de Raad aan dat meerdere vorderingen slechts op ontvankelijke wijze in één enkel verzoekschrift kunnen worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Indien meerdere vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is in beginsel enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niets wordt vermeld over de verknochtheid tussen beide beslissingen. Het argument van de raadvrouw dat de beslissingen op dezelfde dag werden genomen, volstaat niet om de verknochtheid aan te tonen. Bovendien blijkt uit niets dat de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd een vervolgbeslissing zou zijn ten aanzien van de beslissing die betrekking heeft op de aanvraag om machtiging tot verblijf. Aangezien er geen verknochtheid bestaat, zal het beroep geacht worden enkel tegen de eerst vermelde of de belangrijkste beslissing te zijn gericht. Ter terechtzitting heeft de raadvrouw van verzoeker niet aangegeven welke beslissing zij als belangrijkste beschouwt. Hoewel te dezen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als eerste bestreden beslissing wordt aangeduid, acht de Raad, gelet op de verstreckende rechtsgevolgen, de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies) de belangrijkste beslissing.

Het beroep is enkel ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het inreisverbod, thans de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker in een eerste middel tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies) de schending aan van de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 1, 2, 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

“En ce qui concerne, l'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée pendant 3 ans, Le requérant rappellera tout d'abord les termes de l'article 74/11 de la loi du 15.12.1980 qui précise : »la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

L'article 74/13 précisant quant à lui : » Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. ».

Or, on peut constater à la lecture de la motivation de cet ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée de 3ans, qu'il n'a été en aucun cas tenu compte de la situation familiale du requérant.

Ainsi, en n'expliquant pas en quoi cet ordre de quitter avec interdiction d'entrée de 3 ans avec interdiction d'entrée ne porterait pas préjudice à la vie privée et familiale du requérant, l'Office des Etrangers n'a donc en rien respecté le prescrit des articles 74/11 et 74/13 de la loi du 15/12/1980

Le requérant fera , d'ailleurs, état d'un arrêt du Conseil du 28 février 2013 n°98.126. qui précise : »... Le Conseil rappelle que l'article 74/13 de la loi dispose comme suit : Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Le Conseil observe qu 'il ressort de plusieurs documents administratifs que la partie défendresse ne pouvait ignorer que la partie requérante était le père de deux enfants belges avec lesquels elle entretenait des contacts....

.... Force est de constater que la partie défendresse a fait fi de ces éléments, pourtant connus d'elle, la décision querellée ne portant aucune mention de l'existence des enfants de la partie requérante.

A même supposer que la partie défendresse ait pris en considération lesdits éléments, quod non a priori, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ces éléments de vie familiale ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec l'interdiction incriminée.

Partant là partie défendresse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 et et l'article 8 CEDH....

... le moyen est dès lors fondé en tant qu'il est pris de la violation des articles 62 et 74/13 de la loi et de l'obligation de motivation de la décision au regard de l'article 8 CEDH.”

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat het middel elke grondslag mist inzoverre verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet aangezien die bepalingen geen uitstaans hebben met het bestreden inreisverbod.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.4. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinssituatie. Verzoeker duidt echter niet in het minst aan met welke gezinssituatie de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had moeten houden. Er dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf had gesteld dat *“betrokkene niet aantoonbaar dat er familieleden van hem in België verblijven waarmee hij een nauwe band onderhoudt die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen. Betrokkene heeft in het kader van zijn asielaanvraag verklaard dat zijn echtgenote, zoon, ouders, broer en zus in Bangladesh verblijven. (informatie toegevoegd aan het administratief dossier: verklaring van de asielzoeker, 13.10.2010) Bij een terugkeer naar het land van herkomst zou het gezinsleven van betrokkene dus niet hersteld kunnen worden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het opleggen van het inreisverbod zou hebben nagelaten met bepaalde specifieke omstandigheden rekening te houden.

3.5. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending aangetoond van de motiveringsplicht, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Dans le cadre de sa demande introduite le 23 octobre 2013, le requérant avait clairement indiqué qu'il sollicitait la protection de l'article 8 de la CEDH vu les attaches et relations qu'il avait nouées depuis son arrivée en Belgique il y a plus de 3 ans.

Dans le cadre de sa décision querellée, l'Office des Etrangers se borne à indiquer, qu'il ne peut se prévaloir de la protection de l'article 8 de la CEDH vu qu'il a toujours de la famille au Bangladesh.

Or cette argumentation ne tient pas compte du tout de l'examen imposé par le respect de l'article 8 de la CEDH qui précise tout d'abord qu'il appartient à l'Etat de mettre en balance les intérêts respectifs.

Or on peut constater qu'à la lecture de cette décision, aucun examen n'a été réalisé par l'Office des Etrangers.

En effet, l'Office n'a pas examiné de manière précise la situation du requérant en Belgique et encore moins si ce dernier ne présentait pas une atteinte à l'ordre public et l'ordre économique belge.

En ne procédant pas à cet examen, l'Office des Etrangers a manifestement violé l'examen prévu par l'article 8 de la CEDH.

A cet égard le requérant fera état d'un arrêt du Conseil du Contentieux n°98.273 du 28 février 2013 qui précisait : » Lorsque 'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord si il existe une vie privée ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner si il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et /ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (Cour EDH 13 février 2001 EZZOUHI/France, Cour EDH 31 octobre 2002, YLDIZ Autriche§34, Cour EDH 15 juillet 2003 Mokrani/France).

L'article 8 CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni celle de « vie privée » les deux notions sont des notions autonomes qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier si il est question d'une famille. Ensuite il doit apparaître dans les faits que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (Cour EDH 12 juillet 2001 Ket T/FINLANDE) la notion de vie privée n'est pas non plus définie par l'article 8 CEDH, la Cour CEDH souligne que la notion de vie privée est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/ Allemagne. L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée ou des d'eux s'apprécie en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner si il y a ingérence dans la vie familiale et :ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin au séjour.

S'il s'agit d'une première admission, comme c'est le cas en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'état est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir ou développer la vie privée et/familiale (Cour EDH

28 novembre 1996 *Ahmut/Pays-Bas*, Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogmaker/Pays-Bas*) cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH

En matière d'immigration, la Cour EDH a dans deux hypothèses susmentionnées, rappelé à diverses occasions que la CEDH ne garantissait comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un état dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, *Mokrani/France*, Cour EDH 26 mars 1992, *Beldouji/France*, Cour EDH 18 février 1991 *Moustaquim/Belgique*). L'article 8 de la CEDH ne peut d'avantage s'interpréter comme comportant pour un état, l'obligation générale de respecter le choix par des étrangers de leurs pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays 5 Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogmaker/pays-Bas*). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'Ordre Public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006 *Mubilanza Mayeka Kaniki Mitunga/Belgique*, Cour EDH 18 février 1991 *Moustaquim /Belgique*, Cour EDH 28 mai 1985 *Adbulaziz Cabales et Balkandali/RU*). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet."

3.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt :

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft om zijn beweerde door artikel 8 van het EVRM beschermd recht op privé- en gezinsleven nader toe te lichten. Aangezien het bewijs van een privé- en gezinsleven op Belgisch grondgebied ook in het door hem geciteerde arrest van de Raad als een voorwaarde wordt gesteld, slaagt verzoeker er niet in om een schending van voormeld verdragsartikel aan te tonen. Aangezien verzoeker geen enkel concreet bewijs aanbrengt dat hij een effectief privé- en gezinsleven heeft in België, kan hij de beslissing evenmin verwijten dat niet werd onderzocht of hij een bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde en het economisch welzijn.

3.9. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN